

DAVID CIRICI

ESTIMAT AVATAR

DEIXARIES QUE' EL TEU AVATAR
ESTIMÉS PER TU?

DAVID CIRICI

ESTIMAT AVATAR

Fanbooks

© David Cirici, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: setembre del 2024

ISBN: 978-84-10028-22-7

Dipòsit legal: B. 11.810-2024

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueix a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

1

Amb el bon temps començava la temporada d'assignacions. El dia que vaig rebre el permís per trobar-me amb el noi que m'havien assignat acabaven de canviar la decoració dels carrers. Hi havia ametllers florits i l'aire feia olor de mel, però tot em semblava més mentida que mai. Vull dir que aquelles flors, vistes des del meu apartament de la residència d'estudiants, retallades sobre un cel blau i lluminós, podien arribar a semblar de veritat, i l'olor també te la creies, però si t'hi fixaves veies de seguida que totes les flors eren iguals i que les branques es bellugaven sense cap gràcia. Ja feia mesos que el món virtual estava una mica abandonat. Se n'ocupaven funcionaris poc motivats i obligats a retallar el pressupost cada cop més. Potser pensaven que cada vegada hi havia menys gent capaç de comparar unes flors d'ametller virtuals amb unes de veritat. A qui li importava que un vent de mentida fes una pluja de pètals d'una monotonia que feia riure?

A mi sí. Per a la trobada amb la meva assignació jo m'estimava més algun camí sense paisatges fets amb hologrames. Per això vaig insistir que ens deixessin baixar fins al mar. Els d'Assignacions em deien que no ho entenien, que no era adequat, i em proposaven altres itineraris. Suposo que la meva insistència a baixar fins al mar va retardar el permís, perquè el vam rebre molt més tard que molts companys que l'havien demanat al mateix temps.

Finalment ens va arribar, i va ser una alegria. El permís no era vàlid si no et llegendes les instruccions que l'acompanyaven i demostraves que les havies entès responnent deu o dotze preguntes. «Us podeu separar abans d'exhaurir el temps previst per a la trobada?». «Us podreu besar durant la vostra primera trobada?». «Cal sol·licitar permís per a una segona trobada?». No sé si vaig encertar totes les respostes, però vaig veure que el permís quedava confirmat, i també vaig rebre un missatge que em deia que la meva assignació també havia contestat correctament i havia rebut el seu permís. De manera que vam quedar que ens trobaríem l'endemà, un matí lliure, sense classes ni obligacions.

No vèiem mai cap imatge de les assignacions. Quan ens trobàvem, ens identificàvem amb un codi que rebíem al mòbil. Ens havíem de trobar al seu barri, just on s'acabava un holograma amb un bosquet d'alzines de mentida i començava un camí entre les dunes. Hi havia una pantalla on apareixien les lletres grogues de GUANXI-IA, l'empresa que s'ocupava del Servei d'Assignacions, i de seguida parelles que es besaven i la mateixa frase de l'any anterior: «Millora el teu perfil i troba la teva parella». Jo vaig arribar una mica abans. El vaig veure de lluny. Caminava amb passes alegres. La veritat és que em feia il·lusió. No em creia els paisatges virtuals que decoraven els carrers, però encara confiava en les assignacions i en els permisos de trobada.

Quan vam ser a pocs metres l'un de l'altre ens vam aturar, ens vam mirar als ulls, i em sembla que tots dos ens vam emocionar una mica. Ens vam dir els noms.

—Nora —vaig dir.

—Max —va dir ell.

Va ser estrany, perquè jo parlava amb els companys de classe o amb qui fos sense cap problema, i ara, en canvi, no em sortien les paraules, tot el que anava a dir em semblava estúpid, de manera que preferia no dir res. A ell li devia passar el mateix, perquè es mirava els arbres de mentida i els turons virtuals, amb l'herba i les floretes falses, i tampoc sabia què dir. Em sembla que li vaig dir hola, o alguna cosa així, i ell em mirava, es passava dos dits entre els cabells, com si es pentinés, obria una mica els llavis, i finalment no deia res. Fins que tots dos vam obrir la boca alhora, i després d'uns segons de silenci em va dir què ens passa, no cal que estiguem tan tallats, només ens hem de conèixer una mica i ja està, i jo vaig dir no sé perquè tenim tanta por. I com que pensàvem el mateix ja ens vam caure més bé, i vam somriure, i com que tots dos portàvem unes sabatilles molt semblants, vam començar a parlar de sabatilles, i la nostra conversa va anar de soles de sabatilla i de fang, de carrers mullats i de peus freds, una ximpleria de conversa fins que vam començar a deixar enrere el paisatge virtual, l'herba es va anar descolorent, les alzines es van anar tornant boiroses, i finalment vam entrar al desert, amb quatre arbustos escampats i el mar al fons. Li vaig dir que jo m'estimava més la veritat de la terra erma, dels arbustos aspres i plens de punxes, i del mar al fons, que no pas els paisatges de mentida amb què volien fer-nos creure que el món encara era com abans. Una sargantana de veritat va travessar el camí. El Max se la va quedar mirant. No n'havia vista cap mai, però no li va semblar que tingués cap gràcia especial. Tampoc entenia per què no m'agradaven els hologrames d'ametllers florits del meu carrer. Vaig pensar que això no era cap problema, només faltaria; a molts dels meus

amics no els importaven les sargantanes i no els molestaven els hologrames que decoraven els seus carrers.

Vam travessar un pedregar i vam arribar a les dunes, que baixaven cap al mar. El Max em seguia. Li vaig agafar la mà i vam córrer per la sorra, per la platja, però quan ja estàvem a punt de trepitjar el mirall que l'aigua feia sobre la sorra molla quan les onades s'enretiraven, el Max es va deixar anar i es va quedar quiet, mirant-me, com si l'aigua li fes por. Em vaig descalçar i el vaig animar a fer el mateix, vine, corre, i vaig deixar que l'escuma em mullés els peus i els pantalons fins als genolls. Per què no vens? Em va dir vine tu, Nora, i li vaig fer cas. Vam seure a la sorra.

Li vaig dir que m'agradava molt el mar. Em va preguntar per què t'agrada tant? Li vaig dir que em feia pensar en una altra època, en els temps en què la gent s'embarcava a l'aventura i descobria territoris nous. Però ell mirava cap al mar amb cara d'ensopit, com si estigués en una parada de l'aeri mirant la gent de l'altra plataforma.

Aleshores vaig començar a pensar que potser no ens entendríem tant com havia pensat al principi quan parlàvem de sabatilles. Li vaig preguntar què estudiava. Em va dir que Lleis. Li vaig preguntar si li agradava i em va dir que no gaire. Ell no em preguntava res. No saber què dir-se és terrible. El temps es torna dens, s'embussa, li costa passar. Comences a construir frases que ja saps que no diràs, de manera que de seguida ho deixes córrer i et tornes a concentrar en els segons que passen, en la buidor, en l'esperança cada vegada més vaga que l'altre digui alguna cosa que serveixi per començar una conversa.

De cop em va preguntar si m'agradaria embarcar-me a l'aventura. Li vaig dir que sí. Em va preguntar, on ani-

ries? Li vaig dir que no ho sabia, i que la gràcia era no saber-ho. Em va dir que no saber on vas no té cap gràcia. Això no em va agradar gens. I de seguida em va preguntar d'on trauria l'embarcació. Jo li vaig dir que segur que se'n podia trobar alguna en algun museu i ell em va preguntar si robaria una barca d'un museu. Si m'ajudes, sí, vaig dir, i tot això era per passar l'estona, per parlar d'alguna cosa, però ell s'ho prenia seriosament, de manera que em va fer una ganyota que potser volia dir no m'ho crec.

—Fa fred —va dir.

Era cert. Hi havia una mica d'humitat i la sorra se'ns enganxava al cul. De totes maneres, el temps de la primera trobada ja se'ns acabava, i encara havíem de tornar a Barcelona.

2

L'endemà feia vent, i quan fa vent els molins giren més de pressa i a les pistes hi ha molta més energia, més electrons rabiosos per impulsar el meu lliscador. Jo tenia un d'aquells lliscadors tronats que ens donaven al Centre d'Estudis.

Com que feia vent, els ametllers feien veure que s'agitaven, i hi havia una pluja de flors que no parava de caure, però sempre hi havia les mateixes flors, una cosa absurda.

Feia tard. El meu millor amic, l'Andrei, ja em devia estar esperant on quedàvem sempre, a la plaça on començaven les pomeres carregades de flors roses que també figurava que s'agitaven amb el vent. Vaig córrer fins a la primera pista i em vaig incorporar al trànsit. Poques vegades havia vist tanta energia a la pista. Els transportadors corrien com mai i no paraven d'udolar perquè els lliscadors, els vàloxs i les planxes de quatre s'apartessin. De seguida vaig veure l'Andrei, amb els cabells rinxolats i la gorra de llana. Els ulls li brillaven d'alegria. No ho vaig poder evitar: res a veure amb la cara d'avorriment del noi que m'havien assignat. No havia pensat mai una cosa així. No feia mai aquesta mena de comparacions. Però aquell matí ho vaig fer. Els vaig comparar. I vaig pensar que les assignacions no estaven ben fetes.

Com cada dia, em vaig aturar al seu costat i vam ajun-

tar els dos lliscadors per fer un dúplex i poder parlar. Ens vam incorporar a la pista i ens vam situar a la via lenta, que aquell dia ens feia córrer com una via ràpida en un dia de poc vent. Em va preguntar com m'havia anat la trobada. De pena, li vaig dir, al noi no li agrada el mar. L'Andrei va riure i em va dir que això era una ximpleria, tant li fa que no li agradi el mar, no cal que a la gent li agradi el mar, no cal que a la teva assignació li agradi el mateix que a tu, de vegades és millor que cadascú tingui els seus gustos, compartir maneres diferents de veure les coses. I jo li vaig dir que no creia que aquell noi tingués cap manera diferent de veure les coses, perquè es mirava el mar i era com si no el veiés, i vaig fer la cara d'ensopida que feia el Max quan mirava el mar, i l'Andrei va tornar a riure.

—Ets massa impacient, Nora! Em fas riure! Et vols enamorar el primer dia, i les coses no van així —em va dir.

—No te'n riguis —li vaig dir—. Ara em fa molta mandra tornar-lo a veure, em sembla que l'assignació ha sortit malament, es deuen equivocar moltes vegades, segur que hi ha errors, crec que amb mi l'han cagada.

—Tingues paciència. Moltes assignacions triguen una mica a funcionar. En conec uns que al principi tampoc estaven gens entusiasmats; van trigar bastant a demanar el permís de sexe, però ara els va de meravella. Paciència, Nora!

—Jo vull un noi com tu —li vaig dir—. Que rigui i que li agradi el mar.

—No diguis bestieses, segur que la teva assignació és bona, el Max serà la teva parella, ja ho veuràs, d'aquí a dos dies em diràs que t'agrada.

—No ho crec —vaig dir.

Ens va passar fregant un transportador carregat de nois i noies que devien anar cap a les fàbriques del sud. Moltes cares darrere els vidres. Parlaven, reien, estaven contents. Tanta gent alegre, i a mi m'havia tocat un noi ensopit.

—Va, anima't! —em va dir l'Andrei.

—No sé ni si el vull tornar a veure —vaig dir.

L'Andrei va fer una ganyota.

—Però què dius! És clar que el tornaràs a veure!

—És que no parla! No diu res!

—És normal, hi ha gent tímida, pobre tio. Va, tingues paciència.

—Doncs no en tinc.

—Saps? —em va dir, content—: Jo també estic esperant la meva assignació, i segurament m'arribarà d'aquí a tres o quatre dies.

Em va fer molta ràbia.

—Espero que tinguis sort —li vaig dir.

I els ulls em ploraven, però tenia l'excusa del vent a la cara.

Ja arribàvem a l'edifici de Tecnologia, de manera que vam separar els lliscadors i ens vam acomiadar.

—Per què no m'assignen un noi com tu?

—No diguis ximpleries, això no va així. —Va somriure—. Tu ja tens la teva assignació, i jo tindrè la meva, i ja veuràs com tot anirà bé. Fins demà, Nora!

I pel camí anava repetint «fins demà, Nora», imitant la seva veu, i no podia parar de plorar.